

Lliçó 12: Pel 21 de març de 2020

DEL NORD I EL SUD A LA TERRA BELLA

Dissabte 14 de març

PER A L'ESTUDI D'AQUESTA SETMANA: Daniel 11; Daniel 8: 3-8, 20-22; Isaïes 46: 9, 10; Daniel 8: 9, 23; Mateu 27: 33-50.

PER MEMORITZAR:

"També alguns dels savis cauran per ser depurats i netejats i blanquejats, fins al temps determinat; perquè encara per això hi ha termini "(Dan. 11:35).

A l'començar aquest desafiant capítol, s'han de fer algunes observacions inicials. En primer lloc, Daniel 11 en general manté un paral·lelisme amb els esquemes profètics anteriors en Daniel. A l'igual que en els capítols 2, 7, 8 i 9, el missatge profètic s'estén des dels dies de l'profeta fins al temps de la fi. En segon lloc, apareix una successió de potències mundials que sovint oprimeixen el poble de Déu. En tercer lloc, cada esquema profètic culmina amb un final feliç: en Daniel 2, la pedra destrueix l'estàtua; en Daniel 7, el fill d'home rep el regne; i en Daniel 8 i 9, el Santuari celestial es purifica mitjançant l'obra de l'Messies.

El capítol 11 s'ajusta a tres punts bàsics. En primer lloc, comença amb els reis perses, i analitza les seves destinacions i el temps de la fi, quan el rei de nord ataca la muntanya santa de Déu. En segon lloc, es descriu una successió de batalles entre el rei de el nord i el de al sud, i com afecten aquestes a el poble de Déu. En tercer lloc, conclou amb un final feliç, quan el rei de nord enfronta la seva mort al costat de el "muntanya gloriosa i santa" (Dan. 11:45).

PROFECIES SOBRE PÈRSIA I GRÈCIA

Llegeix Daniel 11: 1 al 4. Què veiem aquí que ens refresca la memòria d'algunes de les profecies anteriors que hem vist en Daniel?

Gabriel li diu a Daniel que encara s'aixecaran tres reis de Pèrsia. Els seguirà el quart rei, que serà el més ric de tots i provocarà als grecs. Després de Ciro, tres reis successius exerceixen domini sobre Pèrsia: Cambises (530-522 aC), el fals Esmerdis (522 aC) i Darío I (522-486 aC). El quart rei és Jerjes, que s'esmenta en el llibre d'Ester com Assuer. Ell és molt ric (Est. 1: 1-7) i reuneix un vast exèrcit per envair Grècia, com està predit en la profecia. Però, tot i el seu poder, és repel·lit per una força menor de valents soldats grecs.

No és difícil reconèixer que Alexandre el Gran és el poderós rei que apareix en Daniel 11: 3, i que es converteix en el governant absolut d'aquest sector de l'món antic. Als 32 anys, va morir sense deixar cap hereu per governar l'imperi. Per això, el regne es va dividir entre els seus quatre generals: Seleuco, sobre Síria i Mesopotàmia; Ptolomeu, sobre Egipte; Lisímaco, sobre Tràcia i parts d'Àsia Menor; i Cassandre, sobre Macedònia i Grècia.

Compara Daniel 11: 2 a el 4 amb Daniel 8: 3 a el 8 i 20 a el 22. Com ajuden aquests textos en conjunt a identificar Alejandro com el poder que s'esmenta aquí?

Què podem aprendre d'aquesta sèrie de noms, dates, llocs i esdeveniments històrics? En primer lloc, vam descobrir que la profecia es compleix com ho prediu el missatger diví. La Paraula de Déu no falla mai. En segon lloc, Déu és el Senyor de la història. Potser tinguem la impressió que l'ambició dels emperadors, els dictadors i els polítics de tota mena és el que impulsa la successió de poders polítics, líders i regnes. No obstant això, la Bíblia revela que Déu té el control total i mourà els engranatges de la història segons els seus propòsits divins; el que en última instància conduirà a l'eradicació de el mal i a l'establiment del Regne etern de Déu.

LES PROFECIES SOBRE SÍRIA I EGIPT E

Llegeix Daniel 11: 5 a l'14 Què és el que passa aquí?

Amb la mort d'Alexandre el Gran, el vast Imperi Grec es va dividir entre els seus quatre generals. Dos d'ells, Seleuco a Síria (nord) i Ptolemeu a Egipte (sud) van aconseguir establir dinasties que lluitaven entre si pel control del territori.

La majoria dels estudiosos de la Bíblia entén que les guerres entre el rei de el nord i el rei de sud profetitzades a Daniel 11: 5 a l'14 es refereixen a les moltes batalles que involucren a aquestes dues dinasties. Segons la profecia, s'intentaria unir aquestes dues dinasties mitjançant matrimonis, però aquesta aliança duraria poc (Dan. 11: 6). Les fonts històriques ens informen que Antíoco II Teos (261-246 aC), nét de Seleuco I, es va casar amb Berenice, una filla del rei egipci Ptolemeu II Filadelf. No obstant això, aquest acord no va durar, i el conflicte que concernia directament a el poble de Déu aviat es va reprendre. Per això Daniel 11 aborda alguns esdeveniments importants que afectarien la vida de la vila de Déu durant segles després que el profeta Daniel desaparegués d'escena.

Novament, podem preguntar-nos per què el Senyor revela amb anticipació tots aquests detalls sobre guerres que afecten regnes que lluiten entre si per la supremacia en aquesta part de món. La raó és senzilla: aquestes guerres afecten el poble de Déu. Per això el Senyor anuncia per endavant els molts desafiaments que enfrontarà el seu poble en els anys següents. A més, Déu és el Senyor de la història, i a l'comparar el registre profètic amb els esdeveniments històrics podem veure una vegada més que la paraula profètica es compleix tal com es va predir. El Déu que prediu les vicissituds dels regnes hel·lenístics que lluiten entre si és el Déu que coneix el futur. Ell és digne de la nostra confiança i de la nostra fe. És un Déu gran, no un ídol fabricat per la imaginació humana. Ell dirigeix el curs dels esdeveniments històrics,

■ **Llegeix Isaïes 46: 9 i 10. Quanta teologia cristiana bàsica es troba en aquests dos versicles, i quin gran esperança podem obtenir d'ells? Pensa en el aterridor que seria el verset 10 si Déu no fos benigne i amant, sinó venjatiu i rude.**

ROMA I EL PRÍncep DEL PACTE

Llegeix Daniel 11:16 a el 28. Tot i que el passatge és difícil, ¿quines imatges pots trobar que apareixen en altres parts de Daniel?

A l'sembla, Daniel 11:16 descriu una transició de poder, dels reis hel·lenístics a la Roma pagana: "I el que vindrà contra ell farà el que voldrà, i no hi haurà qui se li pugui enfrontar; i serà a la terra gloriosa, la qual serà consumida en el seu poder ". La terra gloriosa és Jerusalem, un lloc on va existir l'antic Israel, i el nou poder que pren aquest lloc és la Roma pagana. El mateix esdeveniment també es descriu en l'expansió horitzontal de la banya petit, que arriba a la terra gloriosa (Dan. 8: 9). Llavors, resulta clar que el poder a càrrec de el món en aquest moment és la Roma pagana.

Algunes pistes addicionals en el text bíblic reforcen aquesta apreciació. Per exemple, el "cobrador de tributs" ha d'al·ludir a Cèsar August. Jesús va néixer durant el seu regnat, mentre Maria i Josep van viatjar a Betlem per al cens (Dan. 11:20). A més, segons la profecia, a aquest governant el succeirà "un home menyspreable" (Dan. 11:21). Segons mostra la història, el successor d'August va ser Tiberi, un fill adoptiu d'August. Se sap que Tiberi va ser una persona excèntrica i vil.

El més important, segons el text bíblic, és que durant el regnat de Tiberi el "príncep de l'pacte" seria destruït (Dan. 11:22). Indubtablement, això es refereix a la crucifixió de Crist, també anomenat "Messies Príncep" (Dan. 9:25; veure més Mat. 27: 33-50), ja que és executat durant el regnat de Tiberi. La referència a Jesús aquí com "el príncep de l'pacte" és un marcador poderós que ens ajuda a mostrar el flux dels esdeveniments històrics, ia més brinda als lectors una evidència poderosa de l'sorprenent preconeixement de Déu. Déu va encertar en tot el que va passar abans en aquestes profecies, de manera que sens dubte podem confiar en el que ell diu que succeirà en el futur.

■ **Fins i tot enmig de tots els esdeveniments polítics i històrics, en el passatge es revela Jesús de Natzaret, "el príncep de l'pacte". Com ens mostra això que, malgrat tota l'agitació i la intriga política, Jesús continua sent el centre de les Escripures?**

LA POTÈNCIA SEGÜENT

Llegeix Daniel 11:29 a l'39. Què és aquest poder que sorgeix després de la Roma pagana?

Daniel 11:29 a l'39 es refereix a un nou sistema de poder. Encara que aquest sistema ve a continuació de l'Imperi Romà pagà i hereta algunes característiques del seu predecessor, a el mateix temps sembla ser diferent en alguns aspectes. El text bíblic diu que "no serà la darrera vinguda com la primera" (Dan. 11:29). A mesura que avancem, trobem que actua com un poder religiós. Dirigeix el seu atac principalment contra Déu i el seu poble. Vegem algunes de les pràctiques perpetrades per aquest rei.

En primer lloc, "s'enutjarà contra el pacte sant" (Dan. 11.30). Aquesta ha de ser una referència a el pacte de salvació de Déu, a què aquest rei va en contra.

En segon lloc, aquest rei exhibirà forces que "profanar el santuari" i "trauran el continu sacrifici" (Dan. 11:31). En Daniel agost vam veure que la banya petit fa caure els fonaments del "Santuari" de Déu i treu "el continu sacrifici" (Dan. 8:11). Això s'ha d'interpretar com un atac espiritual contra l'obra de Crist en el Santuari celestial.

En tercer lloc, com a conseqüència del seu atac a l'Santuari, aquest poder posa la "abominació desoladora" al Temple de Déu. L'expressió paral·lela, "prevaricació assoladora", apunta als actes d'apostasia i rebel·lió de la banya petit (Dan. 8:13).

En quart lloc, aquest poder persegueix el poble de Déu: "També alguns dels savis cauran per ser depurats i netejats i blanquejats, fins al temps determinat" (Dan. 11:35). Això ens recorda a la banya petit, que va fer caure a part de l'exèrcit i algunes estrelles, i les va trepitjar (Dan. 8:10; comparar amb Dan. 7:25).

En cinquè lloc, aquest rei "farà la seva voluntat, i es ensoberbecerà, i es engrandirà sobretot déu; i contra el Déu dels déus parlarà meravelles, i prosperarà, fins que sigui consumada la ira; perquè el que determina es complirà "(Dan. 11:36). Com era d'esperar, la banya petit també parla "grans coses" (Dan. 7: 8), fins i tot contra Déu (Dan. 7:25).

■ Podrien esmentar-se altres similituds, però, atès el que llegim en Daniel 7 i 8, ¿qui és aquest poder i per què és tan important que siguem fermes a l'identificar-lo, tot i les pressions socials?

ELS ESDEVENIMENTS FINALS

Llegeix Daniel 11:40 a l'45. Què és el que passa aquí?

Les següents frases ens ajuden a entendre aquest passatge:

Temps de la fi: L'expressió "temps de la fi" només apareix en Daniel (Dan. 8:17; Dan. 11:35, 40 [NTV, BJ]; Dan. 12: 4, 9). L'exploració de les profecies de Daniel indica que el temps de la fi s'estén des de la caiguda de l'Papat en 1798 fins a la resurrecció dels morts (Dan. 12: 2).

Rei de nord: Aquest nom en primer lloc designa geogràficament a la dinastia selèucida, però després es refereix a la Roma pagana i finalment a la Roma papal. Per tant, no descriu una ubicació geogràfica, sinó a l'enemic espiritual de el poble de Déu. A més, hauriem de notar que el rei de nord representa una falsificació de el Déu veritable, que en la Bíblia està simbòlicament associat amb el nord (Isa. 14:13).

Rei de sud: Aquest nom en primer lloc designa la dinastia ptolemaica d'Egipte, a sud de Terra Santa. Però, a mesura que transcorre la profecia, adquireix una dimensió teològica, i alguns erudits ho associen amb l'ateisme. Com diu Elena de White, a el fer un comentari sobre la referència a Egipte en Apocalipsi 11: 8: "Això és ateisme" (CS 273).

La muntanya gloriós i sant: en l'època de l'Antic Testament, aquesta expressió es referia a Sion, la capital i el cor d'Israel, que està situada geogràficament a la Terra Promesa. Després de la Creu, el poble de Déu ja no es defineix per línies ètniques ni geogràfiques. Per tant, la muntanya santa ha de ser una designació simbòlica de la vila de Déu escapat arreu del món.

Per tant, potser puguem interpretar els esdeveniments d'aquesta manera:

(1) El rei de sud ataca el rei de nord: la Revolució Francesa va intentar eradicar la religió i derrotar el Papat, però va fracassar. (2) El rei de nord ataca i derrota a el rei de sud: les forces de la religió encapçalades pel Papat i els seus aliats finalment venceran a les forces de l'ateisme i formaran una coalició amb l'enemic derrotat. (3) Edom, Moab i la majoria dels ammonites s'escaparan: alguns dels que no es compten entre el veritable poble de Déu s'uniran a la cleda en l'última hora. (4) El rei de nord es prepara per atacar la muntanya santa, però arriba a la seva fi: les forces de el mal són destruïdes i s'estableix el Regne de Déu.

■ **Com podem trobar consol a l'saber que, a la fi, Déu i el seu poble sortiran victoriosos?**

PER A ESTUDIAR I MEDITAR:

És interessant notar que, al menys pel que fa a Daniel 11:29 a l'39, Martí Luter va identificar l'abominació desoladora de Daniel 11:31 amb el Papat i les seves doctrines i pràctiques. Per tant, la correlació de Daniel 11 amb Daniel 7 i 8 reforça l'opinió de Luter i molts altres comentaristes protestants que la institució de l'Papat i els seus ensenyaments constitueixen el compliment d'aquestes profecies en la història. En aquest sentit, Elena de White diu: "Cap església que estigués dins dels límits de la jurisdicció catòlic-romana va gaudir molt de temps en pau de la seva llibertat de consciència. Així que el Papat es va fer amo de el poder, va estendre els braços per aixafar tot el que refusés reconèixer el seu govern; i una després d'una altra les esglésies es van sotmetre al seu domini "(CS 60).

PREGUNTES PER DIALOGAR:

1. Com podem ser sensibles als sentiments dels altres, però sense transgir en el que la Bíblia ensenya sobre el paper de Roma en els últims dies?
2. Daniel 11:33 diu: "I els savis de el poble d'instruir a molts; i per alguns dies cauran per l'espasa, el foc, en captivitat i despulla ". Què diu aquest verset sobre la destinació d'alguns fidels de Déu? A més, què diu el verset sobre el que faran alguns d'aquests fidels abans de ser martiritzats? Quin és el missatge per a nosaltres avui?
3. Daniel 11:36 diu: "El rei farà el que voldrà, i es ensoberbecerà, i es engrandirà sobretot déu; i contra el Déu dels déus parlarà meravelles, i prosperarà, fins que sigui consumada la ira; perquè el que determina es complirà ". A qui ia què et recorda això? (Veure Isa. 14: 12-17; veure a més 2 Tes. 2: 1-4.)
4. Daniel 11:27, 29 i 35 utilitzen la frase en *lammo'ed*, o en "el temps assenyalat o determinat ". Què ens diu això, un cop més, sobre el control que Déu té sobre la història?